

Grasbaantalent met een bijzondere achtergrond

- Randy Oldenziel rijdt maandag in Stadskanaal thuiswedstrijd
- Coureur overleefde als peuter levensbedreigende vorm van kanker

Door Henk Mulder

Stadskanaal Als maandag, op tweede pinksterdag, de grasbaanmotoren in Stadskanaal brullen, dan is dat voor de zestigste keer. Traditiegetrouw wordt dan op Sportpark Noord gereden. Een 17-jarig groot talent zal daar een thuiswedstrijd rijden. Randy Oldenziel uit Stadskanaal, vijf jaar geleden begonnen in de 125 cc, werd vorig jaar kampioen in de nationale klasse en rijdt daarom nu bij de senioren. En dat gaat voorspoedig, want hij boekte al aardige resultaten in Vries, Joure alsook bij wedstrijden in het Duitse Lüdinghausen en Bielefeld. Oldenziel heeft een bijzondere achtergrond. Als peuter overleefde hij een gevaarlijke vorm van kanker, vandaar dat hij als topsporter de strijd tegen kinderkanker (Kika) ondersteunt.

Randy Oldenziel is een sportman pur sang. "Ik wilde voetballen, speelde bij SJS. Mijn vader bouwde een motorfiets en mijn zus Laura ging mee naar races, omdat mijn vader monteur was bij Mark Stiekema. Maar Laura mocht niet rijden, dus ging ik er op. Marks vader Bert Stiekema zei tegen me dat ik niet alleen moest trainen, maar ook wedstrijden moest rijden om ervaring op te doen. Dat was in 2007. Ik werd meteen tweede in de 125 cc en een jaar later kampioen."

De carrière verliep uiterst voorspoedig. "In 2010 begon ik bij de specials nationalen in de 500 cc. Van de dertien wedstrijden werd ik twee keer tweede en de rest was ik eerste. Waarom ik zo goed ben? Geen flauw idee. Misschien omdat ik wel aanleg voor sport in het algemeen heb. En ik keek altijd heel goed hoe de grote jongens het doen, ook al toen ik nog niet zelf reed."

Dat Randy een sporttalent is, staat wel vast. Hij was het als voetballer al. "Ik heb een jaar in de KNVB-selectie gespeeld en ben gescout door Cambuur Leeuwarden. Maar op een gegeven moment was het voetballen, rijden, school, werken. Dat werd

▲ Randy Oldenziel: "Vijf procent van het sponsorgeld gaat naar Kika."

Foto: Harry Tielman

me te veel, ik kon het niet meer combineren. Ik mis het voetballen nog wel. Het afgelopen seizoen heb ik training gegeven aan de Etjes van SJS, als stage voor school. Ik zit op het Alfa-college in Groningen, doe Sport en Bewegen. Ik wil later fysiotherapeut worden."

De medische kant op dus. Dat mag eigenlijk niet verbazen. Randy Oldenziel werd in 1996, twee jaar oud, getroffen door een neuroblastoom in de buikholte. Zijn vader Erik vertelt:

"Die vorm van kanker kent vier stadia en is erg gevaarlijk. In het algemeen is er maar vijftien procent overlevingskans, omdat als het wordt geconstateerd het meestal al te laat is. Randy had uitzaaiingen door het hele lichaam, in het bot en in het beenmerg. Laura was net twee maanden oud en mijn vrouw en ik dachten: hij gaat dood. We hebben een jaar in het ziekenhuis doorgebracht, dat doet wel wat me je als ouders."

Randy kan zich er nog wel wat van herinneren. "Ik herinner me een clown, dat ik tv keek en veel in de ballenbak zat. Maar van de pijn herinner ik me niets meer."

Vader Erik: "Het waren che-

mokuren en diverse operaties, waaronder een beenmergtransplantatie."

Randy: "Ik denk er nooit meer aan, ben er alleen wat slechthorend van geworden. Ik ben er nog en dat is het belangrijkste. Maar ja, ook al was ik nu dood geweest, dan had ik het nog niet geweten."

Een gevolg van de lijdensweg is wel geweest dat Randy Oldenziel Kika steunt. "Sponsors zijn in onze sport heel belangrijk, als ik die niet had, dan reed ik niet. Elk jaar zoeken we weer sponsors en vijf procent van dat geld gaat naar Kika. Daarnaast maakt ook mijn moeder geld over."

Vader Erik: "Omdat jou hetzelfde is overkomen, wil je mensen helpen."

Om dat te bereiken moet er dus nog stevig aan de weg worden getimmerd. Zeker maandag, thuis in Stadskanaal. Zus Laura: "Daar hebben mijn vader en mijn moeder elkaar leren kennen, anders waren wij er misschien wel helemaal niet geweest."

Vader Erik: "Ik woonde op vijftig meter van die baan. Er reed ooit een Duitser met het startnummer acht, dat ben ik op de een of andere manier nooit vergeten. En nu rijdt mijn zoon er maandag met nummer acht. Dat is wel heel bijzonder."

Echt nerveus voor een race zegt Randy niet te zijn. Hij houdt het op 'gezonde wedstrijdspanning'. "Ik ben wel gespannen en dan gaap ik met de helm op. Het komt wel eens voor dat ik voor een finale zo moe ben dat ik denk: ik kan niet meer. Maar dan rijd je de baan op en dan gaat het ineens weer."

Vader Erik kent zijn zoon. "Ik

zie het wel als hij relaxed op de motor zit."

Randy: "Het is wel zo dat ik nog bezig ben ervaring op te doen. Eerder liet ik de koppeling los en dan ging ik als eerste de bocht in en lag voorop. Nu moet ik hem er vaker tussen gooien, want die ervaren rijders gaan heel snel weg. Het is echt een kwestie van ervaring opdoen, niet alles lukt. Maar het is wel moeilijk, want als het bijvoorbeeld een keer twee maanden niet zou lukken, dan lijkt het mij lastig om de motivatie vast te houden."

Dat zal allemaal wel een beetje meevallen. Alle sport gaat met ups en downs gepaard en waar winnaars zijn, zijn ook altijd verliezers. Erik: "Een topsporter vind ik iemand die nog lacht als het niet goed gaat. Veel meer dan iemand die met zijn helm gooit."

Randy: "Ik loop wel eerst de camper in en gooi het er dan uit. Het er over hebben doe je later thuis, hier in de schuur, wel. Dan begrijp je elkaar beter. Het botst wel eens, maar dan zeg ik toch al heel snel 'sorry'."

Het hele team, monteur Erik Oldenziel, monteur Lucas van der Ploeg, Jur Mellies (webdesign en promotiematerialen) en Jan Kuipers (sponsorzaken en public relations) zal klaar staan. Randy blijft er nuchter onder. "Heel veel bijzonders doe je eigenlijk niet. Het is zorgen dat de boel een dag van tevoren klaar staat en dan 's avonds rustig in mijn bed muziek luisteren. Dat is het wel. Ik laat het een beetje op mij af komen, zeg maar."

@ henk.mulder@dvhn.nl